

SJETTE KAPITEL

Uset

Natten var mørk og kold, som en vinteraften i Angelshills altid var. Sneen lå tykt over gaderne og husene, og fra den grånende himmel, dalede yndige snefnug.

Aleera havde dog ikke tid til at stoppe op og stirre på det flotte syn. Hendes hånd greb fastere om katanaen, mens den brækkede arm, var bundet godt fast til hendes overkrop. Hun var iført sit sædvanlige tøj til vampyrjagter og i bæltet hang frem kastestjerner og glimtede. Hun kiggede sig undrende omkring. Hun kunne huske intet om, at hun havde klædt om og hvordan hun var havnet i et villakvarter. Det sidste hun huskede var, at hun havde snakket med Nathaniel. Og nu stod hun her.

Aleera fortsatte ned af vejen og søgte efter noget der virkede bekendt, men alt var fremmed. Hun stoppede op ved et vejkryds, kiggende rundt efter et hint om, hvilken vej hun skulle gå. Vinden peb omkring hende og sendte sne hen af vejen. Kulden måtte være forfærdelig, men Aleera kunne ikke mærke den på sine bare arme. Det hele var så forkert, så anderledes.

Alt var ukendt, hun havde aldrig været her før. Hun gik i retning af bymidten. De høje bygninger tårnede op bag de fredelige villaer, og lyset strålede fra alle gadelygterne og biler, som var solen ved at gå op.

Aleera kunne ikke høre sine fodtrin, ej heller andre lyde. Det hele var uden lyd, som i en stumfilm, bare med farver. Det var for uvirkeligt, selv for et forstads kvarter. Der burde man kunne

høre en bil engang i mellem. Men der var ingen støj, end ikke lyden af hendes vejrtrækning.

Hendes øjne var på stilke og spejdede omgivelserne, som Aleera kom tættere og tættere på bymidten. De hvide huse med idylliske haver, blev efterhånden skiftet ud med forfaldne lagerbygninger, kontorer, varehuse, lejligheder, butikker og til sidst, tårnhøje bygninger, hvor hvis man stod ved foden, ville det ligne at toppen rørte himlen.

Aleera blinkede et par snefnug, der ramte hende i øjnene væk. Hun var stoppet foran en af bygningerne, kiggede op på den slukkede, majestatiske skabning skabt af mennesker. Sneen dalede ned omkring hende, smeltede på hendes varme hud og flød ned af armene som tårer.

En bil tordnede ned af gaden med høj, rytmisk musik. Som den kom susende forbi hende, rev den hende ud af hendes tanker. Hun fortsatte ned af vejen.

Mere lys. Et trafiklys skiftede til rødt, så bilen måtte holde. Aleera stillede sig ved fodgænger overfeltet. På den anden side stod to ivrigt sludrende veninder og ventede ligesom Aleera, på at kunne gå over. Fra rødt til gult og endelig til grønt. Aleera skyndte sig forbi kvinderne, bange for at de lagde mærke til katanaen i hende hånd, men de ænsede end ikke Aleera et blik og fortsatte lige ud, som havde de ikke lagt mærke til en pige med et våben og tøj som ikke passede til vinterkulden.

Aleera kom tættere på sit mål. Hun mødte flere og flere folk på gaden, som havde for travlt med deres, til at kigge på Aleera. Det passede hende også bedst. Da hun kom forbi en butik henlagt i mørke, brugte hun vinduerne til at se sig selv efter. Hun lignede fuldstændig sig selv, klædt i hendes vampyrjagt tøj, med en arm i gips, som ikke passede dertil.

Katanaens blad skinnede rødt og gult i farverne fra de forbi kørende biler og gadelygterne. Hun gav sig selv et blik og fortsatte videre gennem det vrimlende menneskemylder.

Springvandet var slukket og sneen lå i stedet for vandet, i bunden af bassinet. Bænkene var enten tomme for sne eller havde aftryk efter hænder og numser. En fuld person kom svajende forbi Aleera, selv ikke han lagde mærke til hende. Hun havde lyst til at råbe os, tiltrække sig opmærksomhed, selvom hun burde være glad for, at ingen lagde mærke til hende. Det var en vampyrjægers største ønske under jagt, ikke at blive lagt mærke til. Men med en katana i hånden og kastestjerner i bæltet, en brækket arm og ærmeløs korset, burde hun få mindst et blik. Men ingen så hende. Det var som om, hun var usynlig. At folk kun så baggrunden, når de kiggede i hendes retning.

Var hun død? Dræbt af nogen eller noget? En vampyr? Hvordan var hun så havnet i det øde villakvarter? Var hun gået ud og trække noget frisk luft, efter samtalen med Nathaniel og så blevet bortført, dræbt og smidt midt på en gade? Aleera bed sig selv i læben. Hvor hun dog fortrød at hun ikke havde kigget ned, i hendes undersøgelse af nabolaget med øjnene. Måske havde hendes lig lagt for fødderne af hende? Det var en alt for lang vej tilbage og ville hun overhovedet kunne finde tilbage igen? Sneen faldt endnu fra den grå himmel og kunne let dække hendes spor. Hun måtte finde hjem og se om de kunne hjælpe hende.

Men først, måtte hun lige fortage sig en test, så hun var helt sikker på, at ingen kunne se hende. Hun kunne godt være forkert, selvom hun næppe ville indse det, hvis det var sådan.

Aleera udså sig en ung, ædru kvinde, der stod lidt derfra og talte med sine venner.

”Undskyld mig,” begyndte Aleera og gik derover. ”Men kan du sige mig, i hvilken retning det nærmeste ... øh, pizzeria ligger?”

Der var et lige for næsten af hende, men Aleera var sikker på, at kvinden ville komme med et spidst svar, over Aleeras dumhed. Men kvinden sagde ikke noget til Aleera. Faktisk så hun overhovedet ud til, at nogen havde snakket til hende. Der var intet undertrykt grin der spillede på læberne og heller ikke nogen folder af irritation i ansigtet. Kvinden kunne ikke høre Aleera og ej heller se hende, da Aleera viftede med hånden foran kvindens ansigt.

”For s...” Aleera stoppede sig selv i at bande og vendte om på hælen, marcherende ind på midten af tovet. Hun kiggede rundt med arrige hovedbevægelser, der gav håret en tur i luften. ”HALLO!” råbte Aleera af sine lungers fulde kræfter. ”ER DER NOGEN SOM KAN HØRE MIG? SE MIG?”

Intet svar, ingen reaktioner hos nogen.

Det var afgjort. Hun var død. Hun var et spøgelse.

Hvad skulle hun gøre? Hvor var porten til himlen? Eller måske var det ikke meningen at hun skulle få evig fred? Var hun henlagt til et liv på jorden, ligesom sin bedstefar og kunne hun først få det, når Vlad Dracula var død?

”Det kan Gud ikke mene!” jamrede Aleera. ”Hvorfor mig, Gud?”

Aleera kiggede afventende op i himlen, som håbede hun, at skyerne ville dele sig og Gud træde frem og fortælle hvorfor. Nej, det ville han ikke. Han havde end ikke vist sig for Gabriel den første, siden han fik pålagt opgaven.

”Hvorfor?” hviskede Aleera og sank ned på knæ; katanaen landede blødt i sneen, efter at hun havde givet slip på den. Hun ville ikke dø. Ikke endnu. Først når Vlad Dracula var død, ville hun til himmels. ”Hvorfor kære Gud?”

Gud svarede hende ikke, men noget andet gjorde.

Et skrig af rædsel, sønderrev luften og Aleeras ører. Det var mere virkeligt og tro, end lyden af de omkring stående mennesker og dyttende biler. Mere naturtro end den bilos, der fyldte hendes lunger. Endnu et skrig. Og ingen andre end Aleera, reagerede på det. Det var derfor hun var her endnu, der var stadig folk at redde.

Aleera samlede katanaen op og styrtede over mod den retning, skrigende kom fra. Snart løb hun mellem små sidegader, der blev færre mennesker omkring hende. Hun drejede om et hjørne og fortsatte forbi væltede skraldespande og tomme, våde papkasser.

Hun kunne høre hun kom tættere på. Skrigene blev højere og mere dybe, end den lyse stemme hun havde hørt. Ude i bymidten havde den lydt højt og klart mellem al støjen og det havde lydt som en pige, men nu blev den fordrejet, lavet om til en tenorstemme og den blev dybere jo tættere hun kom; nu lød det blot som en ung mand der skreg. Der lød også hvæsen fra flere munde, ondsindet latter og tunge lænker, som stødte mod mure og mandens hud; hver gang den ramte, skreg han højt.

Aleera pressede sine ben til at løbe lidt længere. Det følte som om hun havde løbet en hel maraton, efter ømheden i benene at dømmes. Hun var kommet langt ud for midtbyen, flere kilometer og løb nu rundt i industrikvarteret. Hvordan havde hun kunnet høre skrigende så tydeligt? Måske var det skæbnen der ledte hende derhen, hvor det nu end var?

Aleera stoppede forpustet op ved et rækværk med pigtråd foroven og lænede ryggen imod. Lydende var forstummet, som havde man hørt hende komme. Og så lød der et råb, som fik blodet i Aleeras årer til at fryse til is.

”ALEERA!”

Der var en der råbte på hende, og lyden kom bagfra hende, på den anden side af hegnet. Rystende vendte Aleera sig om, greb hårdt om katanaens skaft og stirrede gennem hegnet.

På den anden side af hegnet, var der en stor åben plads, foran hovedbygningen til en fabrik; det var sikkert parkeringspladsen, men den var tom, så det var usikkert om det virkelig var. Tæt ved indgangen til bygningen, sad en foroverbøjet person på knæene. Hovedet var bukket, så hun ikke kunne se ansigtet og personen trak vejret stikåndet og lidende. Han havde ingen bluse på og af det hun kunne se, var maven og brystkassen dækket af lange, blodige sår fra den store kæde der lå i sneen lidt derfra; selv der hvor Aleera stod, kunne hun se at den var tung. Hun kunne ikke se ryggen, men vidste at den ville se værre ud end foran til.

Gerningsmændene var ingen steder at se, men kendte hun vampyrer ret, gemte de sig et sted og når hun var gået hen til ofret, ville de bruge deres hurtighed til at overfalde hende. Hun måtte være parat.

Aleera kom søgende hen langs hegnet, til hun havde fundet det hun ledte efter. Hun smøg sig forsigtigt under bommen til parkeringspladsen. Med katanaen parat til at svinge imod enhver der ville angribe hende, listede hun forsigtigt over sneen. Intet rørte på sig, andet end mandens ryg der gik op og ned, når han trak vejret. Hun nærmede sig og så var hun endelig hos ham. Hun flyttede katanaen over i den brækkede

hånd og sank på knæ foran manden. Sneen omkring ham var rødt af blod.

”Hey,” hviskede Aleera blidt og med en letter rystende hånd, rakte hun ud for at røre mandens skulder. ”Er du okay?”

Hendes hånd lagde sig på hans skulder. Det gav Aleera et chok og hun hev hånden til sig, da manden med en lynhurtig bevægelse som en slange, løftede hovedet og stirrede på hende, med hendes indtrængende blå øjne. Hun nåede ikke engang at berolige hendes bankende hjerte, da hun genkendte ansigtet. Hun gispede af rædsel og tog hånden op til munden.

”Aidan!” ordet kom næsten ikke ud over hendes læber.

Aidan så slem ud. Hans hår var stift af frosset vand og indtørret blod. Hans ansigt var fyldt med lange flænger, efter vampyrernes negle. Et sted ved kinden, var en af flængerne næsten gået ind til munden og et lille hul, gav et kig ind til hans tænder. Huden hang løst fra sårene og det rustrøde blod flød i rolige strømme fra dem. Med en bloddryppende og skadet hånd, greb han om hendes hage.

”Hjælp mig, Aleera,” hviskede han og kastede noget blod op, før han fortsatte: ”Få mig væk herfra. Det gør ondt og jeg fryser. Red mig fra de monstre.”

Hans øjne lukkede sig i og han prøvede at rejse sig op. Det fejlede og han væltede om i sit eget blod.

”Kan du overhovedet gå?” udbrød Aleera og prøvede med sin raske hånd at få ham op at sidde. Hun lagde sit våben og med tog den brækkede arm til hjælp. Selvom det var brækket, ville hun hellere få endnu en uge i gips på grund af dette, end at Aidan døde, selvom hun sagtens kunne hjælpe ham. Aidan åndede dybt ud, da han kom op at sidde og hun måtte stødte ham, for at han ikke faldt om igen.

”Hvem gjorde det her imod dig, Aidan?” spurgte Aleera, men Aidan svarede ikke. ”Kan du sige mig hvor de forsvandt hen? Hvor er vampyrene?”

Aleera løftede med et ryk hovedet, da hviskende stemmer, nåede hendes ører. Hun kiggede omkring, men der var ingen at se. Hun lod sig dog ikke så let at narre. De var derude i skyggerne og ventede på at angribe.

Aidan vågnede op af hans dvale, ved lyden af vampyrernes hviskende stemmer, og greb fat i båndene på hendes korset og trak hende tættere på. Ansigt til ansigt, så Aleera kunne lugte hans ånde der lugtede metallisk af blod, hviskede han tre ord til hende.

”De er her.”

Han øjne lyste af angst og Aleera nikkede forstående. Hun samlede katanaen op, hun ville ikke møde en vampyr endnu en gang og så ikke have den med sig. Hun fjernede sig fra Aidan, til hun var ti meter væk.

”Kom frit frem, kom frem hvor end I er!” råbte Aleera udfordrende, sværdet lyste truende i det lys der var på stedet.

Alt var stille. En brise rørte på sig og bragte lugten af blod med sig.

Aleera vendte sig om. Bag hende stod en enkelt vampyr. Høj og slank, elegant klædt og med blodet dryppende fra munden. Aidans blod.

Han grinede af Aleera og flere stemmer stemte i. De kom alle steder fra og da hun snurrede rundt for at finde stemmernes ejere, opdagede hun for sent, at hun var blevet omringet af en hel flok vampyrer. Der stod i en ring omkring hende. Vampyren havde været en afledningsmanøvre, så de kunne omringe hende og nu sad hun i saksen.